

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący)

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Anna Kowal

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej, Jerzego Engelkinga
w sprawie **A.K., K.P., K.O.**

skazanych z art. 183 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 284 § 2 k.k. i in

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 17 grudnia 2025 r.,

kasacji, wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 16 września 2024 r., sygn. akt II AKa 345/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 10 lutego 2023 r., sygn. akt II K 145/21,

1/ uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do A.K., K.P.i K.O., a na podstawie art. 435 k.p.k. także w stosunku do D.L. i sprawę przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2/ zarządza zwrot A.K. oraz K.P. wniesionych opłat od kasacji.

Paweł Wiliński

Jerzy Grubba

Włodzimierz Wróbel

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 10 lutego 2023 r., sygn. akt II K 145/21 A.K. uznano za winnego popełnienia 16 czynów, w tym z art. 183 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 284 § 2 k.k., art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., za które wymierzono karę łączną 6 lat pozbawienia wolności i grzywny 500 stawek po 100 zł. W tym samym wyroku K.P. uznano za winnego popełnienia 20 czynów, w tym z art. 183 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 284 § 2 k.k., art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 263 § 2 k.k., za które wymierzono karę łączną 5 lat pozbawienia wolności i grzywny 500 stawek po 100 zł. Wskazany wyrokiem K.O. uznano za winnego 23 czynów, w tym z art. 183 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 284 § 2 k.k., art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 225 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości, za które wymierzono mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności i grzywny 300 stawek po 100 zł. Wyrokiem tym objęto także D.L., którego uznano winnym 6 czynów, w tym z art. 183 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 190 stawek dziennych po 100 zł. Nałożono ponadto solidarnie na oskarżonych obowiązek naprawienia szkody wobec pokrzywdzonych.

Po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych i prokuratora na niekorzyść D.L. Sąd Apelacyjny w Łodzi, wyrokiem z dnia 16 września 2024 r., sygn. akt II AKa 345/23 utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasacje od tego wyroku wnieśli obrońcy K.P., A.K. i K.O.

Obrońca K.P. zaskarżyła wyrok Sądu odwoławczego w całości na korzyść skazanego i zarzuciła:

„naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez udział a w orzekaniu sędziów powołanych na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, zaś wadliwość ich powołania

doprowadziła w niniejszej sprawie do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, art. 47 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a tym samym występowanie w niniejszej sprawie bezwzględnej przyczyny uchylenia orzeczenia w postaci nienależytego obsadzenia sądu”.

Podnosząc powyższe obrońca wniosła o uchylenie wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi.

Obrońca A.K. zaskarżył wyrok Sądu odwoławczego w całości na korzyść skazanego i zarzucił:

„I. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak jakiegokolwiek rozpoznania poszczególnych zarzutów w postaci nr 1 do 18 zawartych w apelacji, w sytuacji gdy Sąd II instancji miał bezwzględny obowiązek rozpoznać indywidualnie wszystkie zarzuty zawarte w apelacji; powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w przypadku rozpoznania tych zarzutów Sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok i zmienić zaskarżony wyrok poprzez uniewinnienie skazanego w zakresie czynów określonych nr 1 do 17 oraz nr 73 do 82 wyroku Sądu I instancji, ewentualnie uchylić zaskarżony wyrok w części;

II. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., poprzez brak właściwego i rzetelnego rozpoznania wszystkich zarzutów zawartych w apelacji, tj. poszczególnych zarzutów nr 1 do 18 oraz wniosków zawartych w apelacji, w sytuacji gdy Sąd II instancji miał bezwzględny obowiązek merytorycznego i należytego rozpoznania wszystkich zarzutów zawartych w apelacji oraz zawartych w niej wniosków, a nie jedynie lakonicznego ich opisanie (znaczną część uzasadnienia); powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem w przypadku rozpoznania tych zarzutów Sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok i zmienić zaskarżony wyrok poprzez uniewinnienie skazanego w zakresie czynów określonych w nr 1 do 17 oraz nr 73 do 82 wyroku Sądu I instancji, i zmniejszyć karę, ewentualnie uchylić zaskarżony wyrok w całości lub w części;

III. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść

wyroku, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k., poprzez nieprzytoczenie wszystkich okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze poszczególnych kar, podczas gdy Sąd miał obowiązek ich powołania; powyższe uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem Sąd II instancji powinien był wydać odmienny wyrok i zmienić zaskarżony wyrok poprzez uniewinnienie skazanego w zakresie czynów określonych w nr 1 do 17 oraz nr 73 do 82 wyroku Sądu I instancji i zmniejszyć karę, ewentualnie uchylić zaskarżony wyrok w całości lub w części;

IV. zaistnienie uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. w związku z art. 536 k.p.k., a więc bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady Sądu Apelacyjnego w Łodzi, poprzez udział w składzie orzekającym zaskarżonego wyroku sędziów powołanego przez Prezydenta RP do orzekania w Sądzie Okręgowym w Łodzi na wniosek i przy udziale w procesie powoływania Krajowej Rady Sądownictwa w składzie sprzecznym z art. 187 Konstytucji, a ukształtowanym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa;

V. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez nierozpoznanie z urzędu, poza granicami zaskarżenia, poprawności należytej obsady Sądu I instancji w związku z art. 77 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych poprzez obecność w składzie orzekającym sędziego Sądu Rejonowego, delegowanego do Sądu Okręgowego w Płocku do pełnienia obowiązków sędziego w związku z artykuł .9 ust. 1 akapit drugi TUE odczytywany w świetle art. z TUE oraz art. 6 ust.. i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 2 dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, zgodnie z którymi minister sprawiedliwości państwa członkowskiego może, na podstawie kryteriów, które nie zostały podane do publicznej wiadomości, z jednej strony delegować sędziego do sądu karnego wyższej instancji na czas określony albo na czas nieokreślony, zaś z drugiej strony w każdym czasie, na podstawie decyzji, która nie zawiera uzasadnienia, odwołać sędziego z tego delegowania, niezależnie od tego, czy nastąpiło ono na czas określony, czy na czas

nieokreślony.”

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Obrońca W.O. zaskarżył wyrok Sądu odwoławczego w całości na korzyść skazanego i zarzucił:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa, a mianowicie przepisów postępowania karnego, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 k.p.k. poprzez pominięcie zarzutów w zakresie:

a) pkt 1 apelacji obrońcy skazanego, poprzez uznanie przez Sąd odwoławczy, że *„Sąd Okręgowy w Płocku prawidłowo i rzetelnie ustalił jakie okoliczności wpływają na wymiar kar jednostkowych i łącznych wymierzonych oskarżonemu w sensie obciążającym. Choć w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia znalazło się stwierdzenie, iż nie doszukał się w przypadku K.O. istotnych okoliczności łagodzących”, co uzasadniło odstępniem od zmiany kar jednostkowych i łącznych, w sytuacji gdy Sąd Odwoławczy jednocześnie stwierdził, że takie okoliczności, tj. łagodzące wymiar kary miały miejsce, co pozwala na uznanie, że Sąd odwoławczy w swojej ocenie jest niekonsekwentny, czego wyrazem są analogiczne naruszenia przepisów prawa poprzez pominięcie wytycznych art. 4 kpk i art. 7 kp.k.;*

b) 2 i 3 apelacji obrońcy skazanego, poprzez uznanie przez Sąd odwoławczy, że *„wymierzenie zań kar wyraźnie łagodniejszych niż orzeczone przez Sąd Okręgowy w Płocku godziłoby w zasady prewencji indywidualnej i generalnej, w sytuacji gdy komplementarne uwzględnienie okoliczności wyraźnie wskazanych w środku zaskarżenia z dnia 15 sierpnia 2023 r, tj. uregulowanie sytuacji osobistej, rodzinnej i zawodowej, oderwanie się od środowiska przestępczego, podjęcie dobrowolnie opieki nad niepełnosprawną osobą, nienaganna opinia w miejscu zamieszkania, zainicjowanie terapii odwykowej, jego prawidłowej postawy w toku postępowania przygotowawczego i sądowego, w tym podjęcia współpracy z wymiarem sprawiedliwości oraz jego postawy w jednostce penitencjarnej w trakcie stosowania środka zapobiegawczego, a także zbieżności czasowej czynów, winno prowadzić do orzeczenia kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.”*

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji i

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w Płocku wniósł o oddalenie wszystkich kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione kasacje okazały się skuteczne w zakresie wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k.

Jak podkreśla to Sąd Najwyższy w swym orzecznictwie w zakresie oceny standardu bezstronności i niezawisłości sędziego Sąd Najwyższy jest związany uchwałą trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA-I-4110-1/20. Wykładnia prawa zawarta w tej uchwale jest obowiązująca i w myśl art. 87 ust. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym, Sąd Najwyższy pozostaje nią związany jako zasadą prawną. Na zakres tego związania nie może mieć wpływu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, OTK-A 2020, poz. 61 (por. m.in.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22), który jak słusznie podkreśla się w orzecznictwie wykracza poza zawarty w art. 188 Konstytucji RP katalog orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, jakie z mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji RP uzyskują moc powszechnie obowiązującą. Nie uzyskał zatem mocy powszechnie obowiązującego orzeczenia i co oczywiste nie mógł uchylić uchwały trzech połączonych Izb SN (BSA I-4110-1/20), ani przesądzić o jej obowiązywaniu. Podobnie nieskuteczne w podważeniu mocy obowiązującej wskazanej uchwały 3 Izb Sądu Najwyższego są próby kwestionowania utrwalonych standardów działania państwa prawa w zakresie prawa do sądu i jego gwarancji, przez sędziów dotkniętych wadliwością powołania z udziałem niekonstytucyjnie ukształtowanego organu (Krajowej Rady Sądownictwa), a więc obarczonych wadą wypowiedania się we własnej sprawie i dla ochrony własnego interesu (zob. postanowienie SN z 6 sierpnia 2024 r., I KZ 34/24). Orzeczenia wydawane przez składy orzekające sądów krajowych obsadzone sędziami dotkniętymi tą samą wadą, a zatem orzekającymi w istocie wprost we własnym interesie nie mogą zatem zmienić tej oceny ani zwolnić Sądu Najwyższego z konieczności ochrony praw jednostki, niezależności sędziego i bezstronności sądu (zob. wyrok z 17 października 2024 r. II KK 134/24, postanowienie SN z 7 sierpnia 2024 r., I KZ 34/24).

We wspomnianej uchwale BSA-I-4110-1/20 Sąd Najwyższy orzekł, że: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.” W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że wadliwość procedury nominacyjnej nie powoduje automatycznie, iż sąd z udziałem sędziego powołanego w takiej procedurze jest sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. – o ile wada nominacyjna nie dotyczy sędziego Sądu Najwyższego.

Pogląd niniejszy został następnie potwierdzony w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, z której wynika, że „brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”. Jednocześnie Sąd Najwyższy uznał na łamach tej uchwały, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3; dalej: „ustawa nowelizująca KRS”), nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1.

Jednocześnie dostrzec należy, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w sprawie IV KK 134/25, że kadencyjna aktywność tych organów władzy wykonawczej, w tym przede wszystkim Ministra Sprawiedliwości, które m.in. w latach 2017-2023 podejmowały intensywne, wykraczające poza konstytucyjne ramy trójpodziału władzy, działania zmierzające do podporządkowania swojej woli sądów i orzekających w nich sędziów, została już zakończona. Jednak ryzyko takich

zachowań i naruszenia trójpodziału władzy nie ustało, a założyć należy z ostrożności, że w dającej się przewidzieć przyszłości nie zniknie. Równocześnie, z punktu widzenia wymiaru sprawiedliwości, sprawowanego przez sądy jako jednego z trzech organów władzy w państwie, koniecznym jest i wymaganym nieprzerwane stanie na straży przestrzegania sędziowskiej bezstronności i niezależności. Obowiązek ten jest tym ważniejszy do realizacji, że smutną spuścizną lat walki władzy wykonawczej z niezależnymi od nich sądami jest obniżający się etos sędziego. Tymczasem niewzruszonym obowiązkiem sędziego jest być niezależnym, zaś każdy dowód braku tej niezależności, podległości wobec władzy politycznej, sprzyjania podporządkowania sądów interesom innych podmiotów, musi być szczególnie wnikliwie badany i oceniany. Co jednak nie mniej ważne, z punktu widzenia jednostki, która w sądzie realizuje swoje konstytucyjne prawo do rozpoznania sprawy przed sądem niezależnym, bezstronnym i niezawisłym (art. 45 ust. 1 Konstytucji) nakaz zapewnienia tego standardu nie traci nigdy na aktualności. Każdy uczestnik postępowania i każdy zewnętrzny obiektywny obserwator winien mieć pewność oraz przekonanie, że sprawa rozpoznana będzie niezależnie od oczekiwań polityków, woli przedstawicieli organów władzy wykonawczej, ustawodawczej, a nawet także sądowniczej. Dodać należy przy tym, że utrata niezależności przez sędziego, ujawnienie podległości wobec władzy wykonawczej w zamian za awanse zawodowe, nominacje, stanowiska, czy wykazana współpraca przy dekonstrukcji niezawisłości sądownictwa nie mają w istocie charakteru jednorazowego, lecz podważają w ujęciu szerszym zaufanie do konkretnego sędziego w wykonywaniu przez niego funkcji arbitra, jako podmiotu bezstronnego i niezależnego. Wszystkie powyższe powody wskazują na konieczność kontynuowania także obecnie szczególnie dbałej kontroli standardów bezstronności, wyznaczonych uchwałą 3 połączonych Izb SN w 2020 r., BSA I-4110-1/2020.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że sędzia X. Y. wielokrotnie był poddawany testowi bezstronności i niezależności. Sąd Najwyższy w szeregu orzeczeń wydanych w sprawach V KK 141/24, V KK 368/24, V KS 7/25, V KK 275/25, V KK 240/25, V KK 269/25, V KK 558/24, V KK 299/25 stwierdził brak zapewnienia przez w/w sędziego standardu niezawisłości i bezstronności. Ocenę tę Sąd Najwyższy, w składzie orzekającym w tej sprawie

podziela, odwołując się do szczegółowych ustaleń w zakresie oceny sędziego X. Y. przedstawionych w sprawie V KK 141/24, a wskazujących na: nietransparentne warunki konkursu na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Łodzi i przesłanki do podjęcia przez KRS uchwały powołania na urząd sędziego tego Sądu, kilkukrotne delegowanie sędziego do Sądu Okręgowego mimo braku jednoznacznego poparcia ze strony Kolegium, bądź przy wręcz negatywnej w tej mierze opinii, czy też dalsze postępowanie sędziego, który mimo krótkiego stażu w tym Sądzie ubiegał się z powodzeniem o awans na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Łodzi, mimo negatywnej opinii Kolegium, powściągliwej opinii wizytatora oraz negatywnej oceny zespołu opiniującego Krajowej Rady Sądownictwa. Podkreślić przy tym należy, że miało to miejsce w czasie kiedy nie było już wątpliwości co do wadliwości procedury nominacyjnej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Przedstawione we wcześniejszych orzeczeniach okoliczności dają podstawę do przyjęcia, iż sędzia X. Y. nie tylko korzystał z wprowadzanych zmian w wymiarze sprawiedliwości, ale również je akceptował. Wywołuje to uzasadnione i poważne wątpliwości odnośnie do bezstronności i niezależności sądu z udziałem tego sędziego, którego ścieżka zawodowej kariery oraz działania wskazują na bliskie związki z władzą wykonawczą w okresie w jakim zmierzała ona do podporządkowania sobie władzy sądowniczej.

Sąd Najwyższy dokonał także w ramach podniesionych zarzutów oceny wystąpienia art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. w odniesieniu do SSO del. X.1 Y.1, powołanej z udziałem wadliwie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa na stanowisko w Sądzie Okręgowym w Łodzi w 2020 r. i SSA X.2 Y.2, powołanego do Sądu Apelacyjnego w Łodzi, w takiej samej wadliwej procedurze w 2021 r. Jednak ani okoliczności wskazane w kasacjach obrońców, ani informacje z urzędu znane Sądowi Najwyższemu nie prowadzą do stwierdzenia okoliczności potwierdzających wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, co wprawdzie nie wyklucza możliwości odmiennych ustaleń w razie ujawnienia nowych nieznanych faktów, lecz na tym etapie nie prowadzi do stwierdzenia wystąpienia wskazanych uchybień. Dostrzec należy, że sędzia X.1 Y.1 jeszcze przed wydaniem zaskarżonego wyroku ustąpiła z dniem 17 stycznia 2024 r. z delegacji do Sądu Apelacyjnego w Łodzi, a na

podstawie obowiązujących przepisów miała obowiązek zakończenia spraw przydzielonych, w tym orzekania w niniejszej sprawie. Nadto Sąd Najwyższy w sprawach V KO 57/25, V KO 45/25, V KO 162/25, V KO 171/25, V KO 102/25 nie stwierdził istnienia podstaw do przeprowadzenia testu bezstronności w odniesieniu do SSA X.2 Y.2, zaś w odniesieniu do sędzi X.1 Y.1 w sprawie V KO 178/25.

Ze wskazanych wyżej powodów, związanych z udziałem w składzie Sądu odwoławczego SSA X. Y., konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi do ponownego rozpoznania. Sąd ten, rozpoznając ponownie sprawę zadba, aby uczynić to w składzie nie rodzącym wątpliwości co do jego niezależności, niezawisłości i bezstronności.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

Paweł Wiliński

Jerzy Grubba

Włodzimierz Wróbel

[WB]

[r.g.]